

NORTHSTAR
RECORDING
by BRUNNEN & DE WOLF

LUDWIG VAN BEETHOVEN

Complete Works for Piano Trio vol. 5

Van Baerle Trio

Residentie Orkest The Hague

Jan Willem de Vriend conductor

SUPER AUDIO CD

LUDWIG VAN BEETHOVEN

Complete Works for Piano Trio vol. 5

Van Baerle Trio

Residentie Orkest The Hague

Jan Willem de Vriend conductor

LUDWIG VAN BEETHOVEN (1770-1827)

**Concerto in C Major for Pianoforte, Violin, Violoncello and Orchestra,
Op. 56 'Triple Concerto'**

[1] Allegro	17:13
[2] Largo –	4:06
[3] Rondo alla Polacca	13:12

Piano Trio in E-flat Major, Op. 38 after the Septet, Op. 20

[6] Adagio – Allegro con brio	9:40
[5] Adagio cantabile	7:31
[6] Tempo di Menuetto	3:30
[7] Andante con Variazioni	7:07
[8] Scherzo. Allegro molto e vivace	3:48
[9] Andante con moto alla Marcia – Presto	7:03

Total time 73:15

Beethoven, Complete Works for Piano Trio vol. 5: Op. 38, Op. 56

In 1799, after having made a name for himself with major compositions in the genres of the piano trio, piano sonata, violin sonata, and string quartet, but before finishing his *First Symphony*, Beethoven wrote a work for mixed strings and winds. This piece, the *Septet op. 20*, would become one of his most popular compositions, with a large number of arrangements, including the one for piano trio on this disc. Nevertheless, for a variety of complex reasons the composition would also become something of a sensitive topic for Beethoven: not only would its continued popularity overshadow some of his later works, but it would also remind him of failed attempts to cure his hearing loss.

The instrumentation of the *Septet*—clarinet, horn, bassoon, violin, viola, cello, double bass—is highly unusual, although it is not clear whether this was motivated by whoever commissioned the work or whether this was Beethoven's choice. The form, however, is more traditional and clearly related to the divertimenti by Mozart, with six movements that alternate fast and slow tempos. As is often the case with Beethoven, this work is much more thematically unified than many of its precedents. The fast themes of the outer movements, for instance, are both based on a jump from B-flat to E-flat, with the first movement decorating the former note and the finale the latter. Careful listeners might discover also another link that would have been lost on the audience at the early performances, as the third movement shares its theme with the previously composed but at the time unpublished *Piano Sonata op. 49 no. 2*, which would not appear until 1805.

The first private performance of the *Septet* took place on 20 December 1799, and was described by one contemporary as 'the *non plus ultra*, as much for the performance as the composition.' In April 1800 the first public performance followed, as well as the announcement that the *Septet* would be dedicated to Empress Maria Theresa, which further cemented its status. At this time, there was an increasing demand for arrangements. Beethoven rather disliked this practice, preferring to let others arrange his pieces and just providing the finishing touches—although often to great effect, as can be heard on vol. 2 of this series—but in this case he would make an exception for a very personal reason.

Since first composing the *Septet*, Beethoven's loss of hearing had become increasingly apparent, which led him to draft a letter now known as the Heiligenstadt Testament. In this document, which he carried around all his life, Beethoven despaired at his worsening condition. Furthermore, he expressed great trust that Dr. Johann Adam Schmidt, a medical doctor and professor, would be more in touch with the latest medical developments and thus could possibly cure his hearing loss. The fact that Schmidt was also a violinist may have further incentivised Beethoven not just to dedicate the arrangement to him, but to actually do the work himself, perhaps in an attempt to somehow improve his chances to get better.

But it was all for naught. After receiving the dedication in the first edition of the arrangement in 1805, Schmidt only lived four more years, without developing a cure, and Beethoven's hearing only worsened: clearly, the arrangement's magic

had not worked. To make matters worse, during his later years the *Septet* was often held up as a high water mark, with one commentator describing it as 'much richer in true beauty than a lot of his later works, for instance the great *Sonata op. 106*.' It is therefore no surprise that several of his contemporaries report that during this time even mentioning the *Septet* in his presence would infuriate him. Not only had this piece undermined his more recent compositional achievements, it also reminded him of his misplaced trust in the dedicatee of the especially made arrangement for piano trio, Dr. Schmidt.

The appearance of the *Triple Concerto* on the final disc in this series might surprise some listeners, as it is the only work with orchestra, but this composition has more in common with chamber music than with concertos. It was also written in 1805, and much like the original *Septet* its instrumentation is highly exceptional if not unprecedented altogether, something that Beethoven was keen to point out to his publisher. The piece was dedicated to Prince Lobkowitz, and although it is widely believed that it was written to be played by Archduke Rudolph, the only source for this is the notoriously unreliable Anton Schindler. Having said that, the piano part is the lightest of the three solo parts—although rather uncomfortably written—and may indeed have been suitable for a developing pianist backed by two more mature string players.

The *Triple Concerto* was first performed in 1808, although it had already been published the previous year. In tone, it is rather a stark contrast from Beethoven's other concertos, which generally contain easily recognisable

melodies and strikingly rhythmic material, neither of which are found to a great degree here. Furthermore, the opposition of soloist and orchestra, a central aspect of many solo works with orchestra written up until that point that was the engine behind much of the drama, is also absent, with the orchestra taking a largely subservient role to the three soloists. So although the work was called a '*Grand Concerto Concertant*' when it was published, it really has very little in common with other works with a similar title.

That has, however, not stopped it from being treated as a concerto, and judged accordingly. A review of the first performance compared it very unfavourably to Beethoven's other works for soloists and orchestra, stating that 'this concerto is, in our opinion, the last of those published by Beethoven, and not just in terms of chronology.' Even in the twentieth century, many attempts to tackle this work as a concerto in which three soloists vie for supremacy have, in the words of one famous pianist involved in such a project, resulted in 'a dreadful recording.' Accordingly, this piece still stands as Beethoven's least popular contribution to the genre.

The question, however, is whether this piece is a concerto at all, or whether it could be more fruitfully played and judged as a different kind of experimental piece in a more collaborative genre. This disc takes the latter approach, and by contextualising it in a series of piano trios, it presents this work as Beethoven's most richly instrumented chamber music.

Marten Noorduin

Beethoven, Sämtliche Werke für Klaviertrio CD 5: Op. 38, Op. 56

Im Jahre 1799, nachdem er sich einen Namen mit wichtigen Kompositionen in den Genres Klaviertrio, Klaviersonate, Violinsonate und Streichquartett gemacht hatte, jedoch vor Vollendung seiner *Ersten Sinfonie*, schrieb Beethoven ein Werk mit gemischter Streicher- und Bläserbesetzung. Dieses Stück, das *Septett op. 20*, wurde eine seiner beliebtesten Kompositionen, mit einer großen Anzahl von Bearbeitungen, einschließlich der für Klaviertrio auf dieser CD. Nichtsdestotrotz sollte diese Komposition aus verschiedenen Gründen für Beethoven ein etwas sensibler Punkt werden: die anhaltende Popularität des Septetts überschattete nicht nur einige seiner späteren Werke, sondern erinnerte ihn auch an seine vergeblichen Versuche, seinen Hörverlust zu kurieren.

Die Besetzung des *Septetts* – Klarinette, Horn, Fagott, Violine, Viola, Violoncello, Kontrabass – ist höchst ungewöhnlich, wobei es nicht klar ist, ob dies an einem unbekanntem Auftraggeber lag oder auf Beethovens eigene Entscheidung zurückgeht. Die Form dagegen ist traditioneller und deutlich an Mozarts *Divertimenti* angelehnt, mit sechs abwechselnd schnellen und langsamen Sätzen. Wie bei Beethoven häufig der Fall, ist dieses Werk thematisch wesentlich einheitlicher als die vieler seiner Vorgänger. Die schnellen Themen der Ecksätze basieren beispielsweise beide auf einem Sprung vom B zum Es, wobei der erste Satz die erste Note verziert und der letzte Satz die zweite. Aufmerksame Zuhörer mögen noch eine andere Verbindung bemerken, die dem Publikum der ersten Aufführungen allerdings unbekannt gewesen sein dürfte: Der dritte Satz verwendet nämlich

dasselbe Thema wie die zuvor komponierte, aber erst 1805 veröffentlichte *Klaviersonate op. 49 Nr. 2*.

Die private Erstaufführung des *Septetts* fand am 20. Dezember 1799 statt und wurde von einem Zeitgenossen als „das *non plus ultra*, sowohl in der Aufführung als auch in der Komposition“ bezeichnet. Im April 1800 folgte schließlich die erste öffentliche Aufführung, sowie die Ankündigung, das *Septett* Kaiserin Maria Theresia zu widmen, was seinen Status weiter festigte. Zu dieser Zeit gab es einen zunehmenden Bedarf an Bearbeitungen. Beethoven war dieser Praxis zwar abgeneigt und zog es vor, andere seine Stücke arrangieren zu lassen und selbst lediglich die Feinarbeit zu übernehmen – was auch oft sehr gut gelang, wie man auf der 2. CD dieser Serie hören kann – aber in diesem Fall machte er aus einem sehr persönlichem Grund eine Ausnahme.

Seit der Komposition des *Septetts* war Beethovens Hörverlust zunehmend zu Tage getreten, was ihn dazu bewegte, den heute als Heiligenstädter Testament bekannten Brief zu verfassen. In diesem Dokument, das er Zeit seines Lebens mit sich trug, verließ Beethoven angesichts seines sich verschlechternden Zustandes seiner Verzweiflung Ausdruck und bekundete sein Vertrauen darin, dass der Arzt und Professor Dr. Johann Adam Schmidt neueste medizinische Entwicklung eifriger verfolgen würde und daher seinen Hörverlust möglicherweise kurieren könnte. Dass Schmidt selbst Geiger war, mag Beethoven zusätzlich dazu animiert haben, ihm nicht nur die Bearbeitung zu widmen, sondern sie selbst vorzunehmen, um dadurch möglicherweise seine Heilungschancen zu verbessern.

Doch es war alles vergebens. Nachdem Schmidt 1805 die Widmung der Erstausgabe des Arrangements entgegen genommen hatte, lebte er nur noch vier weitere Jahre, in denen er kein Heilmittel fand und Beethovens Gehör sich nur verschlechterte: Offenkundig hatte der Zauber der Bearbeitung nicht gewirkt. Um die Sache noch schlimmer zu machen, wurde das *Septett* in seinen späteren Jahren oft als Maßstab gesehen; so fand es ein Kommentator „viel reicher an wahren Schönheiten, als manche seiner spätern Werke, z.B. die große *Sonate Opus 106.*“ Es ist daher kaum überraschend, dass mehrere seiner Zeitgenossen berichten, dass ihn zu dieser Zeit das bloße Erwähnen des *Septetts* in seiner Anwesenheit wütend machte. Nicht nur hatte dieses Stück seine neueren kompositorischen Errungenschaften unterminiert, es erinnerte ihn zudem an sein unangemessenes Vertrauen in den Widmungsträger des eigens angefertigten Arrangements für Klaviertrio, Dr. Schmidt.

Das Erscheinen des *Tripelkonzerts* auf der finalen CD dieser Serie mag einige Zuhörer überraschen, da es das einzige Werk mit Orchester ist, doch hat diese Komposition mehr gemein mit Kammermusik als mit der Gattung des Konzerts. Es wurde ebenfalls 1805 geschrieben und ähnlich dem *Septett* ist es höchst ungewöhnlich besetzt, wenn auch nicht ohne Präzedenz, was Beethoven dem Herausgeber deutlich zu machen versuchte. Das Stück wurde Prinz Lobkowitz gewidmet, und obwohl häufig vermutet wird, dass es für den Erzherzog Rudolph komponiert wurde, ist die einzige Quelle für diese Behauptung der notorisch unzuverlässige Anton Schindler. Nichtsdestotrotz ist der Klavierpart der einfachste der drei Solopartien – wenngleich er unbequem zu spielen ist – und mag daher tatsächlich einem angehenden Pianisten angemessen gewesen sein, der durch zwei erfahrene Solisten unterstützt wurde.

Das *Tripelkonzert* wurde 1808 uraufgeführt, obwohl es bereits im vorangegangenen Jahr veröffentlicht worden war. Vom Tonfall unterscheidet es sich stark von anderen Beethovenschen Konzerten, die meist eingängige Melodien und rhythmisches Material enthalten, von denen kein Aspekt hier besonders ausgeprägt ist. Des Weiteren fehlt auch der Gegensatz zwischen Solist und Orchester, ein zentraler Aspekt und meist treibende Kraft des Dramas vieler Solowerke mit Orchester die bis dato komponiert worden waren. Stattdessen nimmt das Orchester eine weitgehend untergeordnete Rolle gegenüber den drei Solisten ein. Obwohl das Werk bei der Veröffentlichung „*Grand Concert Concertant*“ genannt wurde, hat es mit ähnlich betitelten Werken wenig gemein.

Das hat allerdings nicht verhindert, dass es wie ein Konzert behandelt und entsprechend beurteilt wurde. Eine Rezension der Erstaufführung verglich es auf sehr ungünstige Weise mit Beethovens anderen Werken für Solisten und Orchester: „Dies Konzert ist, unserer Einsicht nach, unter den gestochenen Beethovenschen das letzte – nicht blos in Bezug auf die Zeit.“ Auch im 20. Jahrhundert wurde das Werk häufig als Konzert aufgefasst, in welchem die drei Solisten um Vorherrschaft kämpfen, wodurch, mit den Worten eines berühmten, an einem solchen Projekt beteiligten Pianisten, eine „furchtbare Aufnahme“ zustande kam. Entsprechend kann man das Stück als den am wenigsten beliebten Beitrag Beethovens zu diesem Genre betrachten.

Es bleibt allerdings fraglich, ob es sich bei dem Werk überhaupt um ein Konzert handelt, oder ob es besser als eine Art Experiment in einem kollaborativeren Genre gespielt und beurteilt werden sollte. Hier wird letzterer Zugang gewählt,

und indem es im Zusammenhang mit einer Reihe Klaviertrios erscheint, wird das Werk als die am reichhaltigsten instrumentierte Kammermusik Beethovens präsentiert.

Marten Noorduin
Übersetzung: Stephan Schönlau

Beethoven, Verzamelde Werken voor Pianotrio CD 5: Op. 38, Op. 56

Beethoven had al naam gemaakt met het componeren van pianotrio's, pianosonates, vioolsonates en strijkkwartetten maar zijn *Eerste Symfonie* nog niet voltooid, toen hij in 1799 een werk voor strijkers en blazers schreef. Dit *Septet op. 20* zou een van zijn populairste composities worden, met een groot aantal arrangementen tot gevolg, waarvan er een op deze CD staat. Toch zou de compositie op den duur ook een gevoelig onderwerp worden voor Beethoven: de voortdurende populariteit van het stuk overschaduwde niet alleen zijn latere werken, maar herinnerde hem ook steeds weer aan zijn mislukte pogingen om zijn gehoorverlies te genezen.

De instrumentatie van het *Septet* – klarinet, hoorn, fagot, viool, altviool, cello en contrabas – is hoogst ongebruikelijk, hoewel het niet duidelijk is of dit Beethovens keuze was of een verzoek van de onbekende opdrachtgever. De vorm is echter veel traditioneler, en is te herleiden tot de divertimento's van onder anderen Mozart, met zes delen in afwisselend snelle en langzame tempi. Zoals vaak het geval bij Beethoven vertonen zijn thema's veel meer thematische verwantschap dan die van zijn voorgangers. De snelle thema's in de buitenste delen zijn bijvoorbeeld allebei gebaseerd op een sprong van Bes naar Es; in het eerste deel is de eerste noot versierd en in de finale de laatste. Oplettende luisteraars kunnen trouwens ook een verband horen dat het publiek bij de eerste uitvoeringen moet zijn ontgaan: het derde deel heeft hetzelfde thema als de *Pianosonate op. 49 nr. 2*, die al eerder geschreven was maar pas in 1805 in druk verscheen.

De eerste uitvoering van het *Septet* vond plaats op 20 december 1799 in besloten kring en werd door een van de aanwezigen beschreven als 'de *non plus ultra*, zowel wat betreft de uitvoering als de compositie'. In april 1800 vond de eerste openbare uitvoering plaats en werd bekend dat Beethoven het stuk aan keizerin Maria Theresia zou opdragen, wat de status van het stuk verder bevestigde. Rond deze tijd ontstond er een toenemende vraag naar arrangementen. Hoewel Beethoven doorgaans anderen het meeste werk liet doen en zelf slechts de puntjes op de i zette – vaak met groot succes, zoals op CD 2 van deze serie te horen valt – maakte hij deze keer om een speciale reden een uitzondering.

Nadat hij het *Septet* af had, werd het voor Beethoven steeds duidelijker dat hij doof aan het worden was, wat hij uitdrukte in een brief die nu bekend staat als het Heiligenstädter Testament. In dit document, dat hij gedurende zijn hele leven met zich meedroeg schreef hij hoe wanhopig hij werd door zijn steeds slechter wordend gehoor. Er was echter ook hoop: Dr. Johann Adam Schmidt, een professor in de geneeskunde en Beethovens dokter, was goed op de hoogte van de laatste medische ontwikkelingen en Beethoven dacht dat hij door hem genezen kon worden. Het feit dat Schmidt ook viool speelde was voor Beethoven misschien wel de reden om het arrangement niet alleen aan hem op te dragen, maar om het ook helemaal zelf te maken, wellicht met de achterliggende gedachte dat dit zijn kans op genezing zou vergroten.

Maar het hielp allemaal niets. Vier jaar nadat Beethoven het arrangement aan Schmidt opdroeg stierf de dokter zonder de beloofde remedie te hebben

ontwikkeld, en Beethovens gehoor werd alsmaar slechter. De magie van het arrangement had duidelijk niet gewerkt. Tot overmaat van ramp werd het *Septet* gedurende Beethovens latere jaren vaak als zijn beste werk genoemd, en een recensent noemde het zelfs 'veel rijker aan ware schoonheid dan sommige van zijn latere werken, zoals de grote *Sonate op. 106*.' Het feit dat verschillende tijdgenoten van Beethoven schreven dat alleen al het noemen van het *Septet* genoeg was om de componist kwaad te krijgen is daarom ook geen verrassing. Niet alleen had dit stuk zijn recentere werken ondermijnd, het herinnerde hem ook aan zijn misplaatste vertrouwen in degene aan wie hij zijn zelfgemaakte arrangement voor pianotrio had opgedragen, Dr. Schmidt.

Het feit dat het *Tripelconcert* op de laatste CD van deze serie staat zal sommige luisteraars misschien verbazen, aangezien het in deze serie het enige werk met orkest is, maar deze compositie heeft meer gemeen met kamermuziek dan met een soloconcert. Het stuk is in hetzelfde jaar geschreven als het bovenstaande arrangement en net als bij het originele septet is ook hier de instrumentatie zeer uitzonderlijk, zo niet volledig ongekend, iets waar Beethoven ook zijn uitgever op wees. Het stuk is opgedragen aan Prins Lobkowitz, en hoewel velen denken dat het geschreven werd zodat de Aartshertog Rudolph het kon spelen, is de enige bron hiervoor de notoir onbetrouwbare Anton Schindler. Dat gezegd hebbende is de pianopartij de eenvoudigste van de drie solopartijen – alhoewel het tamelijk ongemakkelijk geschreven is – en dus wellicht geschikt voor een jonge pianist en twee meer gevorderde strijkers.

Het *Tripelconcert* werd voor het eerst uitgevoerd in 1808, hoewel het al een jaar eerder in druk verschenen was. Qua toon verschilt het sterk van Beethovens

andere concerten, die over het algemeen eenvoudig herkenbare melodieën en opvallend ritmisch materiaal bevatten; in dit stuk komt geen van beide veel voor. Bovendien ontbreekt ook de tegenstelling tussen de solisten en het orkest – destijds een centraal aspect in veel solowerken met orkest en de drijvende kracht achter een groot deel van het drama – en het orkest heeft een rol heeft die voornamelijk ondergeschikt is aan de drie solisten. Dus hoewel het stuk '*Grand Concerto Concertant*' werd genoemd in de eerste uitgave heeft het zeer weinig gemeen met andere werken met een vergelijkbare titel.

Dat heeft echter velen er niet van weerhouden om het stuk toch als een concert te behandelen, en het ook zo te beoordelen. Een recensie van de eerste uitvoering vergeleek het nadelig met andere werken voor solist en orkest, en verklaarde dat 'dit concert naar ons inzicht Beethovens laatste is, en niet alleen met betrekking tot de tijd'. Zelfs in de twintigste eeuw zijn een aantal prominente pogingen om dit stuk als een concert te spelen uitgemond in een, in de woorden van een beroemde pianist die daarbij betrokken was, 'vreselijke opname'. Derhalve is dit stuk nog steeds Beethovens minst populaire bijdrage aan het genre.

De vraag is echter of dit stuk überhaupt wel een concert is, of dat het beter is om het te spelen en te beoordelen als een experimenteel stuk in een meer collaboratief genre. Deze CD kiest de laatstgenoemde benadering, en door het in de context van een reeks pianotrio's te zetten, presenteert het dit werk als Beethovens rijkst geïnstrumenteerde kamermuziek.

Marten Noorduyn

The Van Baerle Trio was founded in 2004 by pianist Hannes Minnaar, violinist Maria Milstein and cellist Gideon den Herder. The trio takes its name from the street where it all started: Van Baerle Street, Amsterdam. The three musicians met there whilst studying at the Conservatorium van Amsterdam, a stone's throw from the Concertgebouw, which they now consider their musical home.

The Van Baerle Trio was formed under the guidance of Dmitri Ferschtman and received lessons from Ferenc Rados and Claus-Christian Schuster, among others. Their encounter with Menahem Pressler in 2008 was a huge inspiration to the three musicians, who subsequently played for him on several occasions.

After winning the 2011 *Vriendenkrans Competition* in the Concertgebouw and performing there on numerous occasions since, the Van Baerle Trio was promoted by the Concertgebouw as *ECHO Rising Stars 2013/14*, a tour which took the trio to major venues across Europe, including Vienna's Musikverein, the London Barbican, Cité de la Musique in Paris, L'Auditori in Barcelona and the Philharmonie in Cologne. The Van Baerle Trio had already established its international reputation, after being awarded top prizes at the *ARD International Music Competition* in Munich in 2013 and the *Lyon International Chamber Music Competition* in 2011, as well as receiving the audience prize at both contests, and winning the *Kersjes Prize* in 2012, the highest chamber music award in the Netherlands.

The Van Baerle Trio's discography has featured a debut CD of works by Saint-Saëns, Loevendie and Ravel, which received an *Edison Award* in 2013. This was followed by an album dedicated to Mendelssohn's piano trios, including the world premiere recording of the early version of his Piano Trio in D minor. This CD is the culmination of the Trio's recordings of Beethoven's complete works for piano trio, of which their previous volumes have already won high praise internationally.

Maria Milstein plays a violin by Michel Angelo Bergonzi and Gideon den Herder plays a cello by Giuseppe dall'Aglio and a bow attributed to Dominique Peccatte, all kindly on loan from the *Dutch Musical Instruments Foundation*.

Eager to share their experience with the next generation of musicians, members of the trio have been teaching at the Conservatorium van Amsterdam since 2014.

Residentie Orkest The Hague

The Residentie Orkest is the orchestra of, for and from The Hague. It has firm links with the city and its inhabitants. It also plays a strong role in supporting The Hague's wider profile as seat of government, home to the royal family and city of peace and justice as well as a centre of diplomacy, a first-rate place to live, a business hub and a city with a socially committed heart. The orchestra actively uses classical music to connect and stimulate all residents and visitors based on four pillars: symphonic, education, talent development and outreach. It aims to make a valuable contribution towards an inclusive, inspiring, collaborative and multi-faceted city.

The orchestra offers a top-quality musical experience with an adventurous profile and dynamic zeal. It challenges, surprises and provides enjoyment and always looks to approach its music in a fresh, contemporary and youthful way. The current home venue is the Zuiderstrandtheater in Scheveningen, but from 2021 this will shift to the new concert hall Amare in the centre of The Hague. The Residentie Orkest can also be heard frequently at locations such as the Royal Concertgebouw in Amsterdam, TivoliVredenburg in Utrecht and De Doelen in Rotterdam. In addition, special crossover concerts and other innovative productions are performed in The Hague's prominent pop venue Paard.

The Residentie Orkest is also part of many prolific collaborations with a wide range of partners, including Pieterskerk in Leiden, the Dutch National Theatre, Kunstmuseum Den Haag, NTR Saturday Matinee and the Dutch National Opera.

In recent seasons, the orchestra has played in a highly acclaimed production of Messiaen's rarely performed opera *Saint François d'Assise* as well as in Poulenc's *Dialogues des Carmélites*, Puccini's *La bohème* and *Madama Butterfly* and Verdi's *Nabucco*.

A rich history

Since its first concert in 1904, the Residentie Orkest has developed into one of the most prominent symphony orchestras in the Netherlands. Founded by Dr Henri Viotta, who was also its first chief conductor, it soon attracted composers like Richard Strauss, Igor Stravinsky, Max Reger, Maurice Ravel, Paul Hindemith and Vincent d'Indy. Guest conductors have included Arturo Toscanini, George Szell, Bruno Walter, Leonard Bernstein and Hans Knappertsbusch. After World War II, Willem van Otterloo was appointed chief conductor. He led the orchestra from 1949 to 1973 and built a strong reputation by combining high-quality performances with adventurous programming. Van Otterloo was succeeded by Jean Martinon, Ferdinand Leitner, Hans Vonk, Evgenii Svetlanov, Jaap van Zweden and Neeme Järvi.

The orchestra has built up a rich discography with labels such as BIS, Chandos, Challenge and DGG. The Residentie Orkest can also be heard frequently in many major concert halls across the world. Its various tours have included New York, Boston, Chicago, London and Vienna and the orchestra has also performed in Japan, China, Germany, France and South America.

Conductors

Nicholas Collon is currently chief conductor and artistic advisor of the Residentie Orkest. From summer 2021, Anja Bihlmaier will become the new chief conductor. Richard Egarr will remain principal guest conductor and from 2021 Jun Märkl has been appointed as principal guest conductor.

Jan Willem de Vriend conductor

Jan Willem de Vriend is principal guest conductor of the Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (since 2015) and principal guest conductor of the Orchestre National de Lille (since 2017). From 2015 to 2019 he was also principal conductor of Residentie Orkest The Hague.

Between 1982 and 2015 De Vriend was artistic director and violinist of the Combattimento Consort Amsterdam, established by himself. This ensemble excelled in known but especially unknown masterpieces of the 17th and 18th century belonging to the forefront of Dutch classical music. It achieved a huge success abroad as well; starting with their own series in the Concertgebouw Amsterdam, it toured around the world. Also to be mentioned are the opera productions the ensemble accomplished, based on works by Monteverdi, Handel, Telemann, Bach, Gassmann and Mozart among others. With these operas, directed by the much-acclaimed Eva Buchmann, the ensemble toured through Europe and America.

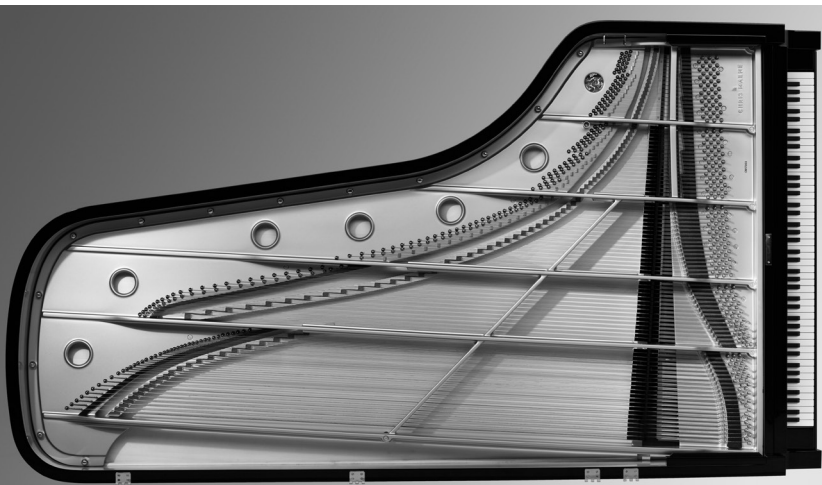
A great number of CDs, DVDs and tv-recordings exist to document this very productive and intense period. De Vriend continues his career as full-time conductor and as charismatic promotor of classical music. With the Residentie Orkest he has recorded i.a. *Ein deutsches Requiem* by Brahms, Mendelssohn's concertos for two pianos and he will record all Schubert symphonies.

From 2006 up to 2017 Jan Willem de Vriend was chief conductor of the Orkest van het Oosten in Enschede, formerly known as the Netherlands Symphony Orchestra. Right at the start of his appointment in 2006 he attracted attention with a striking performance of Mahler's first symphony, in the first, so-called 'Hamburger version'. The rave reception ('Absolutely a must' – *The Gramophone*) resulted in invitations by the Koninklijk Concertgebouw-orkest as well as many orchestras abroad. As chief conductor in Enschede his lifelong fascination for and experience with opera was bearing fruit. In 2013 and 2014 the orchestra was invited to Sankt Moritz/Basel to perform respectively the *Don Giovanni* and *La Gazetta* by Rossini, both with stage directions by Eva Buchmann. In 2015 *Don Giovanni* was successfully performed six times in the Netherlands.

From 2008 up to 2013 Jan Willem de Vriend worked as a guest conductor at the philharmonie zuidnederland. Besides he conducted the Konzerthaus Orchester Berlin, NDR Orchester, Philharmonie Stuttgart, WDR Orchester, in Hong Kong, Luxemburg, Barcelona and the Koninklijk Concertgebouw-orkest. He conducted operas in Swetzingen, Luzern, Straatsburg and Barcelona.

In 2012 Jan Willem de Vriend won the prestigious 'Radio 4 Prize' for his indefatigable promotion of classical music.

This recording was made using a Chris Maene Concert Grand built in 2017. This remarkable instrument combines the knowledge and materials used in modern piano building with those found in older historical instruments. The most striking feature is that unlike in modern grand pianos, in which the strings in the bass and middle registers cross, in this instrument all strings run parallel to each other. As a result, it combines the solidity of a modern concert grand piano with the transparent sound ideal of older instruments. The sound of this symbiosis of old and new was a source of inspiration during the recording of Beethoven's Piano Trios.

PREVIOUSLY RELEASED ON CHALLENGE CLASSICS

check www.challengerecords.com for availability

CC72782 **LUDWIG VAN BEETHOVEN**

Complete Piano Trios vol. 4

Van Baerle Trio

CC72781 **LUDWIG VAN BEETHOVEN**

Complete Piano Trios vol. 3

Van Baerle Trio

CC72778 **LUDWIG VAN BEETHOVEN**

Complete Piano Trios vol. 2

Van Baerle Trio

CC72765 **LUDWIG VAN BEETHOVEN**

Complete Piano Trios vol. 1

Van Baerle Trio

CC72662 **FELIX MENDELSSOHN**

Piano Trios

Van Baerle Trio

This High Definition Surround Recording was Produced, Engineered and Edited by Bert van der Wolf of NorthStar Recording Services, using the 'High Quality Musical Surround Mastering' principle. The basis of this recording principle is a realistic and holographic 3 dimensional representation of the musical instruments, voices and recording venue, according to traditional concert practice. For most older music this means a frontal representation of the musical performance, but such that width and depth of the ensemble and acoustic characteristics of the hall do resemble 'real life' as much as possible. Some older compositions, and many contemporary works do specifically ask for placement of musical instruments and voices over the full 360 degrees sound scape, and in these cases the recording is as realistic as possible, within the limits of the 5.1 Surround Sound standard. This requires a very innovative use of all 6 loudspeakers and the use of completely matched, full frequency range loudspeakers for all 5 discrete channels. A complementary sub-woofer, for the ultra low frequencies under 40Hz, is highly recommended to maximally benefit from the sound quality of this recording.

This recording was produced with the use of Sonodore microphones, Avalon Acoustic & Musikelectronic Geithain monitoring, Siltech Mono-Crystal cabling and dCS - & Merging Technologies converters.

NORTHSTAR
RECORDING
by **BERT VAN DER WOLF**

www.northstarconsult.nl

With special thanks to: Piano's Maene, www.maene.be – Het Kersjesfonds

Het Kersjes Fonds

Recorded at: Muziekcentrum van de omroep MCO 1, Hilversum (Op. 38),
Atrium Meppelweg The Hague (Triple Concerto)
Recording dates: 26-27 November 2019 (Triple Concerto),
30 November & 1 December 2019 (Op. 38)
Recording: Northstar Recording Services bv
Producer, engineer, editing & mastering: Bert van der Wolf
Recording assistant: Martijn van der Wolf
Piano: Chris Maene Straight Strung Concert Grand CM005
Piano technician: Charles Rademaker
A&R Challenge Classics: Marcel Landman & Valentine Laout
Liner notes: Marten Noorduin
Translations: Marten Noorduin, Stephan Schönlaue
Booklet editing: Boudewijn Hagemans
Cover photo: Simon van Boxtel
Photos booklet Van Baerle Trio: Marco Borggreve
Photo Residentie Orkest The Hague: Julie Algra
Product coordination: Boudewijn Hagemans
Graphic Design: Natasja Wallenburg & Juan Carlos Villarroel

www.challengerecords.com / www.vanbaerletrio.com

